

Arrest

nr. 56 215 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Ashkali, afkomstig uit Ferizaj, Kosovo, en heeft u de Kosovaarse nationaliteit.

Op school werd u dagelijks geslagen door uw medeleerlingen en de leerkrachten gaven u systematisch slechte punten. U klaagde deze feiten aan bij de directie en de gemeente, maar zonder gevolg.

Sinds 2008 werkte u in de slagerij van uw neven.

Ook uw neef S.(...) B.(...) (O.V.: X) werkte daar.

Op een dag was de slagerij gesloten en waren uw neven verdwenen. U en S.(...) vernamen van de schuldeisers die zich aan de gesloten slagerij hadden verzameld dat jullie neven hoge schulden hadden. In de week daarop werden jullie door deze schuldeisers ontvoerd en naar een huis gebracht. Daar werden jullie bewusteloos geslagen en seksueel misbruikt. Jullie dienden te betalen of ze zouden jullie eveneens doen verdwijnen. Ze maanden jullie aan deze feiten niet aan te geven bij de politie. 's

Anderendaags wendden jullie zich toch tot de politie. Zij beloofde jullie de nodige stappen te zullen ondernemen.

De volgende drie weken doken jullie onder. Na drie weken ging u samen met S.(...) een brood open. Onderweg werden jullie weer door dezelfde schuldeisers ontvoerd. Jullie werden opnieuw geslagen en seksueel misbruikt. Na zes uur opsluiting konden jullie ontsnappen en keerden jullie naar huis terug.

Thuis gekomen besloot uw vader jullie naar het buitenland te sturen. Hij leende geld en 's anderendaags verlieten jullie Kosovo naar Servië.

Vandaar werden jullie naar België vervoerd, alwaar jullie op 12 oktober 2009 aankwamen en nog diezelfde dag asiel aanvroegen.

Daarbij legde u uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN), uitgegeven op 12 mei 2008, en een lidkaart van de Ashkalipartij PDAK (Partia Demokratike e Ashkanlive të Kosovës, Democratische Partij voor Ashkali in Kosovo) d.d. 27 september 2009, neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Op basis van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan de feiten die rechtstreeks aan uw vlucht ten grondslag zouden hebben gelegen.

Uw verklaringen zijn dermate incoherent en tegenstrijdig met de verklaringen van uw neef S.(...) B.(...) dat zij onder geen beding enige waarachtigheid kunnen worden toegedicht.

U verklaarde twee maal te zijn ontvoerd: bij beide ontvoeringen zouden jullie op een verschillende plaats zijn vastgehouden en beide keren zouden jullie seksueel misbruikt zijn (CGVS 19/5/2010 p.8 en CGVS 16/6/2010 p.3).

De tweede maal werden jullie ontvoerd wanneer jullie onderweg waren om brood te gaan kopen (CGVS 19/5/2010 p.8). U verklaarde eveneens dat jullie bij de tweede ontvoering aan elkaar waren gebonden en dat jullie elkaar in de periode tussen de twee ontvoeringen verschillende malen hebben ontmoet (CGVS 16/6/2010 p.5-6).

Uw neef S.(...) echter verklaarde de eerste keer te zijn ontvoerd toen jullie onderweg waren om een brood te gaan kopen en de tweede maal wanneer jullie op de terugweg waren van de politie. Tevens verklaarde hij dat jullie twee maal werden weggevoerd naar hetzelfde huis en dat jullie enkel de tweede maal seksueel werden misbruikt. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat jullie elkaar tussen de twee ontvoeringen niet hebben gezien (CGVS S.(...) B.(...) 19/5/2010 p. 9-10 en CGVS S.(...) B.(...) 16/6/2010 p.8).

Gevraagd om de omstandigheden nader toe te lichten ontweek u op zeer incoherente en vage wijze de vragen.

U verklaarde zich geen details meer te herinneren als gevolg van de slagen die u zouden zijn toegebracht (CGVS 16/6/2010 p.3-9).

Echter, deze psychische problemen en uw bewering dat deze u zouden verhinderen een coherent en logisch relaas te brengen staat u op geen enkele objectieve wijze.

Opmerkelijk is bovendien dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde drie maal te zijn ontvoerd (CGVS-vragenlijst vraag 5).

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw neef uiteengezette problemen die rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven tot jullie vertrek fundamenteel ondergraven. Tevens komt hierdoor uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Voor wat uw problemen op school betreft - u zou dagelijks geslagen zijn door uw medeleerlingen en van de leerkrachten systematisch te weinig punten hebben gekregen en uw klachten daarover bij de directie en bij de gemeente zouden geen soelaas hebben gebracht (CGVS 19/05/2010 p.4-5) - dient te worden gesteld dat het hier boude beweringen betreft, die u op geen enkele wijze kan staven.

Het is bovendien weinig aannemelijk dat de leerkrachten en directie van uw school een dermate systematische agressie zouden hebben toegestaan, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het onderwijssysteem in Kosovo open staat voor alle leden van de RAE-gemeenschappen (Roma, Ashkali en Egyptenaren). Het valt niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten, maar meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Het beleid inzake onderwijs is gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Het beleid van de Kosovaarse overheid

is m.a.w. gericht op de integratie van de RAE-minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt bovendien expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat uw problemen op school dateren van voor 2008 (CGVS 19/5/2010 p.4-5). Zij kunnen dan ook bezwaarlijk als de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Kosovo in overweging genomen worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Uw identiteitskaart staat louter uw identiteit en uw nationaliteit, en de partijkaart van de PDAK, uw lidmaatschap van deze Ashkalipartij. Deze feiten staan echter niet ter discussie en zijn bijgevolg niet bij machte om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Tot slot kan hieraan worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw neef S.(...) B.(...) (O.V.: 6.506.153) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2010 aan tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er zware tegenstrijdigheden waren tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef, Shpejtim, dat zijn mentale gezondheidstoestand heel slecht is; hij voegt bij zijn verzoekschrift fotokopie van een medisch attest (niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald) van 11 oktober 2010 van dr. R. Lohmann en een fotokopie van een medisch attest van 15 oktober 2010 van dr. (onleesbaar, Janssens ?) en fotokopieën van geneesmiddelenvoorschriften. Volgens hem zijn zijn verklaringen zonder waarde gezien hij lijdt aan hallucinaties en schizofrene psychose (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker stelt dat zijn relaas over zijn feitelijke problemen en deze van zijn neef in zijn land van herkomst, met de waarheid overeenstemt. Hij voegt bij het verzoekschrift een fotokopie (zie stuk 4) met namen en adressen van bureaus in zijn streek van herkomst en een fotokopie van een getuigenis "vrije vertaling van getuigenis".

Hij voert aan dat de beschrijving in de bestreden beslissing van het onderwijssysteem in Kosovo een weergave is van een absoluut ideaalbeeld en niet de realiteit is. Hij wijst er evenwel op (zie het verzoekschrift, p. 6) dat de schoolproblemen niet de definitieve redenen voor de vlucht uit Kosovo waren.

Hij herhaalt dat ze beiden tweemaal ontvoerd werden door de schuldeisers en telkens geslagen en misbruikt werden.

Hij stelt dat hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, minstens voor toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat uit het medisch verslag van 11 oktober 2010 (zie p. 2) van dr. Lohmann blijkt dat *".. die Orientierung zu Zeit, zum Raum und zur Person kann nicht bestimmt werden."* (eigen vertaling : "de oriëntering van verzoeker naar zijn persoon, naar tijd en ruimte, niet kan bepaald worden"). Zijn diagnose luidt: *"Schizophrene Psychose; Posttraumatisch Belastungsstörung mit Psychotischen Inhalten"* (eigen vertaling: "schizophrene psychose; post traumatische stressstoornis met psychotische inhoud").

De Raad besluit dat op grond van de inhoud van dit verslag -er werd ook kennis genomen van het medisch attest van 15 oktober 2010- de tegenstrijdige verklaringen die in de loop van de asielprocedure werden vastgesteld , aan verzoeker niet kunnen worden toegerekend.

Ook ter terechtzitting bleek dat het voor verzoeker gezien zijn verwarde geestestoestand, quasi onmogelijk was om zijn zaak in persoon te verdedigen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het voorgehouden relaas van de neef van verzoeker, Shpetim, blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst dezelfde moeilijkheden heeft ondervonden als hij.

Het relaas van verzoeker zelf keert zich niet tegen deze vaststelling.

Het voormeld medisch verslag (zie p. 1) vermeldt als zelfanamnese van verzoeker dat *"Der Patient ist in seinem Heimatland durch Verfolgung, misshandlung und physische und sexuelle gewalt traumatisiert worden, es besteht seit dem eine..."* (eigen vertaling: "de patiënt is in zijn land van herkomst door vervolging, mishandeling en door fysisch en seksueel geweld getraumatiseerd").

Het blijkt dus dat de arts de oorzaken van het trauma, uit de mond zelf van verzoeker -of van diens voormelde neef die bij het consult aanwezig was, zoals uit het verslag blijkt- heeft genoteerd zodat dit verslag geen bewijs vormt van de waarheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Er is reden om aan te nemen dat verzoeker het lot deelt van zijn voormelde neef en dat zijn zaak kan gelijkgesteld worden met deze van zijn neef (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, septembre, 1979, nrs 206 - 212).

Bij arrest nr. 56 214 van 17 februari 2011 van de Raad werd aan voormelde neef de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest luidt:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden beslissing stelt dat: " Voor wat uw problemen op school betreft - u zou dagelijks uitgescholden en geslagen zijn door uw medeleerlingen en van de leerkrachten systematisch te weinig punten hebben gekregen en uw klachten daarover bij de directie zouden geen soelaas hebben gebracht (CGVS 19/05/2010 p.5-6) – dient te worden gesteld dat het hier boude beweringen betreft, die u op geen enkele wijze kan staven. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de leerkrachten en directie van uw school een dermate systematische agressie zouden hebben toegestaan, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het onderwijssysteem in Kosovo open staat voor alle leden van de RAE gemeenschappen (Roma, Ashkali en Egyptenaren).

Het valt niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten, maar meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing.

Hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Het beleid inzake onderwijs is gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Het beleid van de Kosovaarse overheid is m.a.w. gericht op de integratie van de RAE-minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt bovendien expliciet discriminatie op grond van etnie.

Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat u sinds 2007 niet langer naar school ging (CGVS 19/5/2010 p.4) en dat uw problemen uit die periode aldus dateren van ruim drie jaar voor uw komst naar België. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk als de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Kosovo in overweging genomen worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd."

De opmerking van verzoeker in het verzoekschrift dat de beschrijving in de bestreden beslissing van het onderwijssysteem in Kosovo een weergave is van een absoluut ideaalbeeld en niet de realiteit is, is bij gebrek aan enig begin van andersluidend bewijs, een enkele bewering.

Hoe dan ook gezien volgens het verzoekschrift de schoolproblemen "niet de definitieve redenen voor de vlucht" uit Kosovo waren, gaat de Raad op deze problematiek niet verder in.

De Raad stelt vast dat verzoeker van zijn tewerkstelling in de slagerij sinds 2008 en van het faillissement van zijn werkgever -de onmiddellijke oorzaak van zijn problemen-, van zijn klacht bij de politie naar aanleiding van het eerste incident en van de navraag naar de stand van het onderzoek, van de zware letsels van de twee agressies, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad merkt op dat ook de vader van verzoeker op de hoogte bleek van de problemen van zijn zoon, gezien het blijkbaar diens beslissing was om verzoeker en zijn neef, E., na het tweede incident, naar het buitenland te sturen.

Indien zoals verzoeker voorhoudt de slechte psychische toestand van zijn voormelde neef, E., zijn oorzaak vindt in de agressies en seksuele aanranding van -hem en- zijn neef, en is het in acht genomen het feit dat de vader van verzoeker op de hoogte was van deze gruweldaden, onbegrijpelijk dat hij niet meer weerstand heeft geboden, al was het maar door zelf de politie te vatten in een poging tot bescherming van zijn zoon en zijn neef of ter plaatse voor gepaste medische hulp te zorgen.

Dit geldt des te meer dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij en zijn neef geheel ten onrechte bedreigd werden in een zaak van een faillissement waar ze geen uitstaans mee hadden.

Zowel in hoofde van verzoeker als in hoofde van zijn neef is er dienaangaande geen bewijs.

De bijgebrachte fotokopie van een "vrije vertaling van getuigenis" kan daartoe inderdaad niet dienen. Inderdaad blijkt dat (zie het document, onderaan) "de vader van S.(...) en E.(...) hebben deze bevestigende handtekeningen ingehaald" zodat het een sterk gesolliciteerd karakter bij de "buren" vertoont. Trouwens ook een deel van de inhoud van de "getuigenis" raakt kant noch wal "... de twee jongemannen S.(...) en E.(...) B.(...) zijn in nadere familierelatie met de schuldenaar en in Polynesië van Brussel hebt niets gedaan (sic)".

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen, en zijn neef hun land ontvluchtten nadat zijn vader daartoe beslist had en niettegenstaande bedoelde "getuigenis" -die werd bijgebracht na ontvangst, eind september - begin oktober 2010, van de bestreden beslissing- stelt -tot bewijs van de voorgehouden moeilijkheden- dat "deze bevestigende handtekeningen ingehaald werden door de vader (sic) van S. en E.", de neef van verzoeker bij zijn gesprek op 11 oktober 2010 - amper enkele dagen na ontvangst van de "getuigenis"- met dr. Lohmann (zie het attest, p. 2; "Der Patient weiss nicht, wo sich Seine Eltern aufhalten"), niet weet waar zijn ouders verblijven.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van voormelde "getuigenis.

In acht genomen wat voorafgaat, is de afwezigheid van enig begin van bewijs té grof om het relaas van verzoeker als waar aan te nemen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Van verzoeker kan de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 , a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980."

2.5. Dienvolgens kan van verzoeker ook de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus als ook voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE